

РЕШЕНИЕ

№ 42884

гр. София, 21.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в
публично заседание на 26.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **3606** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба вх.№ 8398/04.01.2025г. на АССГ, подадена от М. И. И., чрез адв. Г. Г., САК, срещу Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) на основание чл. 1, ал. 1, предл. 1 от ЗОДОВ, вр. чл. 4 от същия закон, с искане за обезщетяване на неимуществени вреди, настъпили вследствие на незаконосъобразна Заповед за дисциплинарно уволнение № 513з – 4961/14. 06. 2022 г. на директора на СДВР. Претендира се обезщетение в размер на 40 000 лева /след допуснатото изменение на иска в осз на 26.11.2025 г. от 25 000 лева на 40 000 лева/, ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска на 04.04.2025 г. до окончателното плащане.

Ищецът твърди, че е заемал длъжността младши инспектор – старши полицай в 02 група на 02 сектор към отдел „Специализирани полицейски сили“ при СДВР. На 10.07.2020 г. му е възложено да положи извънреден труд във връзка с охрана на масови мероприятия – протестни действия пред МС, НС, Президентството, площад „Независимост“ и шествие до площад О. мост. По повод на разпространени в публичното пространство видеоматериали от протести с кадри с насилие от страна на полицейски служители към задържани лица, участващи в протестите е възложена проверка. Въз основа на данните от проверката е образувано дисциплинарно производство срещу М. И. И., което приключило със Заповед №513з – 4961/14. 06. 2022 г. на директора на СДВР за уволнение на ищеца и прекратяване на служебното му правоотношение с МВР. Заповедта е отменена с Решение № 2874/29.04.2024 г. по адм. дело № 8683/2022 г. на АССГ, потвърдено с Решение № 13265/05.12.2024 г. по адм. дело № 7070/2024 г. на ВАС на РБ. От незаконосъобразната заповед за уволнение са причинени неимуществени вреди, изразяващи се в накърняване на престижа и възпрепятстване на възможността за професионално

развитие и реализация. Твърди се, че това е засегнало социалния му живот и го е направило затворен и необщителен, подозрителен и е накърнило доверието му в СДВР като негов работодател. Негови близки, колеги и приятели са го свързвали със случая на насилие над протестиращите и неоснователно са го възприемали като един от полицаите, виновни за оповестените сцени на насилие. Ищецът е започнал да се притеснява, че до края на живота му върху репутацията и името му ще лежи тежка негативна обществена оценка, поради което той ще бъде възприеман като човек, недостоеен да бъде полицаи, както и че ще бъде възприеман като насилник, който не се притеснява да проявява публично физическа агресия и не се съобразява с правата на другите хора. Такава нагласа през времето, през което е бил уволнен, наистина е съществувала в голяма част от неговите познати и колеги. Тази нагласа е станала допълнителна причина М. И. да се изолира от обществените си контакти, които преди това е осъществявал и да се затвори в най – тесния си семеен кръг. Въпреки съпричастността на близките му, в семейството се е породило голямо и трайно напрежение, което е довело до спорове и изостряне на отношенията. Претендира разноски.

Ответникът – СДВР, чрез юрисконсулт С., в писмен отговор на исковата молба и в хода по същество на делото прави искане за отхвърляне на иска като неоснователен и недоказан, в условията на евентуалност, прави възражение за неговата прекомерност. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Прокурор Ю. от СГП дава заключение, че исковата претенция е основателна и доказана и следва да бъде уважена в пълен размер.

Въз основа на доказателствата по делото, съдът приема за установена следната фактическа обстановка:

Ищецът М. И. И. заемал длъжността младши инспектор – старши полицаи в 02 група на 02 сектор към отдел „Специализирани полицейски сили“ при СДВР.

Със Заповед № 513з – 4961/14. 06. 2022 г. на директора на СДВР на основание чл. 204, т. 3, чл. 194, ал.2, т. 4, чл. 197, ал.1, т. 6 и чл. 203, ал.1, т. 13 от ЗМВР му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и на основание чл.226, ал.1, т. 8 от ЗМВР е прекратено служебното му правоотношение.

Заповедта е отменена като незаконосъобразна с Решение №2874/29.04.2024 г. по адм. дело № 8683/2022 г. на АССГ, потвърдено с Решение № 13265/05.12.2024 г. по адм. дело № 7070/2024 г. на ВАС на РБ.

По делото са разпитани свидетелите В. И. Д., А. С. А. и Н. Д. А.. Съдът кредитира показанията на свидетелите като непосредствени, обективни и безпротиворечиви.

Свидетелката Н. Д. А., съпруга на ищеца, дава показания, че в състоянието на нейния съпруг преди и след уволнението е имало промяна. Преди уволнението бил положителен, мотивиран, забавен, енергичен, а след това тотално се сринал психически. Затворил се в себе си, спрял да споделя. Притеснявал се да излиза, притеснявал се дали семейството ще се справи финансово, защото имали кредит. Станал раздразнителен, имало напрежение в него, което се отразило и на другите членове на семейството. Продали жилището си и се преместили в П.. Продали и автомобила, който притежавали, за да се справят финансово. Уволнението се отразило негативно и на съпругата на ищеца, защото започнали да пишат в социалните мрежи и да я притесняват. Моментът бил труден - от края на 2021 г до края 2024 г. и причината за това било незаконосъобразното уволнение. Имало промяна в отношението от роднини, колеги, приятелски кръг - всички го свързвали със случая под колоните. Ищецът спрял комуникация с всички близки, приятели и познати.

Свидетелят А. С. А., пряк ръководител на Марио И., също дава показания за промяна в състоянието и поведението му преди и след уволнението. Косата му побеляла на 70% от стреса, бил отчаян, смятал, че никога няма да работи повече професията, която приемал като свое призвание. Притеснен бил, споделял за проблеми във взаимоотношенията в семейство, в резултат на загубата на работа и това, че все повече и повече намаляват колегите, които комуникират с него. При опити да си намери работа имал затруднения. Не бил същия човек, социалното му поведение било различно. Наложило се да си продаде жилището и да вземе друго жилище, продал си колата. Прекратил взаимоотношенията с колегите си, затворил се в себе си. Основното му притеснение било дали отново ще работи предишната работа. Свидетелят посочва, че когато на такъв тип човек отнемеш работа му на полиция, ти променяш съдбата му. Това са млади хора, които са се обrekli да служат на държавата.

Свидетелят В. И. Д. дава показания, че уволнението се отразило много негативно на М. И.. Продад апартamenta си в С. и отишъл да живее в П., заедно с детето и жена си. За две години побелял, променил се физически и емоционално, станал по - затворен. Споделял за финансови проблеми. Причината за тези негативни промени е уволнението.

Прието е заключение на съдебно – психологическа експертиза с вещо лице Б. П. Б., което съдът изцяло кредитира като неоспорено от страните, обективно и безпристрастно. Вещото лице дава заключение, че незаконосъобразната заповед за уволнение се е отразила негативно на психиката и личността на М. И.. Вследствие незаконосъобразния административен акт, М. И. И. е преживял „най- тежкия период в живота си“. Бил е подложен на няколко проверки, като последната приключила с неправомерното му уволнение. По време на протеклите проверки, той се чувствал „напрегнат и несигурен за бъдещето си, имал малко дете на годинка и няколко месеца, изплащал ипотечен кредит, друг кредит, жена му не работела. Притесненията му били свързани с битовите нужди и осигуряване на прехраната на семейството. Постепенно забелязал, че колегите му се отдръпнали от него, оказал се изолиран, изнервен. Смятал, че с уволнението всичко приключва. Първите два- три месеца след уволнението се затворил в себе си: „извън МВР за мен нямаше живот“. „Седях на дивана, гледах телевизия, жена ми и детето бяха до мен- не чувах, не виждах“. Изострили се отношенията помежду им в семейството, погълнати от битовизми и скандали за тях. Ситуацията била сложна във всички аспекти. Прекъснал връзка с голяма част от приятелите си „те не ме търсеха, колегите изобщо“. В този момент, единствената му опора било семейството - жена му и детето. Морална подкрепа му оказали баща му, майка му, сестра му и семейството на партньорката му. Наложило се първо да продаде автомобила си, после и жилището, за да изплати ипотеката. През това време се водели делата в Административен съд София- град, бил много напрегнат период за него и семейството му - дали ще успее да се върне на работа в системата на МВР. За този период самият той доста се променил, близките му също констатирали това - побеляла му косата, вследствие преживените стрес и напрежение.

Вещото лице посочва, че негативните резултати от незаконосъобразния административен акт са: Когнитивни- свързани с мисли и спомени за трудния период на несигурност, липса на работа и постоянни доходи, страх от евентуално ново наказание;

Поведенчески- свързани със социално отдръпване и изолация, загуба на удоволствие от обичайните ежедневни дейности, необходимост да работи на няколко места;

Емоционални- свързани със симптоми на страх, срам, тревожност, апатия, ежедневни тревоги, свързани с несигурността и невъзможността да се справи финансово;

Социални- дистанцирането на бившите му колеги и голяма част от приятелския кръг, необходимостта да продаде автомобила си, жилището си, да смени местоживеенето си, работата, социалната среда, всичко да започне от начало на ново място.

Интензитетът, с който се проявяват е с различна динамика. В началото, когато е уволнен, през 2022г., преживяванията са били доста тревожни, с депресивна симптоматика. Случилото се засяга както него, така и семейството и близките му. Чувствал се е изолиран, сам, виновен, отчаян, уморен, тъй като в началото дори и семейството му се е отдръпнало от него. Постепенно и бавно, ситуацията е започнала да се изяснява и нормализира, докато се стигне до момента на възстановяването му на работа. Към момента се наблюдава остатъчна тревожност, несигурност, съмнения, които изследваното лице продължава да преживява, макар и по - рядко. Личностовият ресурс, с който той разполага, подкрепата на семейството му, „оневиняването му“ и възстановяването му на работа, са фактори, спомагащи за преодоляване на тези негативни последици.

Въз основа на установеното от фактическа страна, съдът направи следните прави изводи:

По допустимостта:

Искът е с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ във връзка с чл. 203 и сл.от АПК – за обезщетение на неимуществени вреди, претърпени в резултат на административна дейност на органи при МВР и СДВР: отменен като незаконосъобразен административен акт – заповед за дисциплинарно уволнение, издадена от директора на СДВР. Искът е допустим, като предявен от лице, което твърди, че е претърпяло вреди от незаконосъобразна административна дейност, в това число конкретен, отменен административен акт на орган, действащ при осъществяване на административна дейност .

Налице е влязло в сила съдебно решение, с което е отменена заповедта на директора на СДВР за дисциплинарно уволнение на ищеца като незаконосъобразна. Следователно е изпълнено изискването на чл. 204, ал. 1 от АПК за наличие на отменен административен акт като предпоставка за ангажиране на отговорността по реда на ЗОДОВ.

Искът е предявен срещу надлежен ответник — СДВР, което съгласно чл. 205, ал.1 от АПК е юридическото лице, легитимирано да отговаря за вреди от незаконосъобразен акт на директора на СДВР, който е издал отменената заповед за уволнение.

Допустимо е и претендирането на неимуществени вреди, въпреки предвидените обезщетения в ЗМВР при отмяна на уволнението. С Тълкувателно решение № 4 от 06.11.2023 г. по т.д. № 2/2021 г. на ВАС, Общото събрание на Първа и Втора колегии приема, че разпоредбата на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ е приложима за обезщетение за неимуществени вреди от отменена като незаконосъобразна заповед за прекратяване на служебно правоотношение, дори когато специален закон (напр. ЗМВР, ЗДСл, ЗДАНС, ЗОВСРБ) предвижда обезщетение в размер на получаваните възнаграждения. С решението беше преодоляна противоречивата съдебна практика по въпроса за допустимостта на искове по чл. 1 ЗОДОВ в такива случаи – ВАС прие, че обезщетението по специалните закони има имуществен характер и компенсира само пропуснатите ползи (липсата на доход), но не покрива моралните, психическите и социалните последици от незаконното

уволнение. Затова държавният служител може самостоятелно да претендира неимуществени вреди по реда на ЗОДОВ.

По основателността:

По делото се установиха предпоставките на отговорността на ответника СДВР по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ за обезщетяване на неимуществени вреди, които ищецът е претърпял от незаконното му уволнение със Заповед № 513з – 4961/14. 06. 2022 г. на директора на СДВР.

Заповедта е отменена с Решение № 2874/29.04.2024 г. по адм. дело №8683/2022 г. на АССГ, потвърдено с Решение № 13265/05.12.2024 г. по адм. дело № 7070/2024 г. на ВАС на РБ.

По делото се доказаха претърпени неимуществени вреди в пряка и непосредствена връзка от това уволнение.

От експертизата и гласните доказателства се установява по безспорен начин, че уволнението на ищеца се е отразило негативно върху физическото и психическото му здраве. Съвкупната преценка на заключенията на съдебнопсихологичната експертиза и свидетелските показания убеди съда, че ищецът е претърпял неимуществени вреди вследствие на издаването и изпълнението на отменената като незаконосъобразна заповед за дисциплинарно уволнение, които вреди са значителни и продължителни, изразяващи се в силен психоемоционален срив с негативни когнитивни, поведенчески, емоционални и социални последици. От психологичната експертиза е видно, че след уволнението ищецът е преживял „най- тежкия период в живота си“. Чувствал се притеснен, напрегнат, несигурен за бъдещето си и финансовото състояние на семейството му. Затворил се в себе си, изолирал се от колеги, приятели, познати. Изострили се отношенията в семейството във връзка с битовите проблеми. Преживял труден период на несигурност, липса на работа и постоянни доходи, загубил удоволствие от обичайните ежедневни дейности, изпитвал страх, срам, тревожност, апатия, несигурност и невъзможност да се справи финансово, наложило се да продаде автомобила си, жилището си, да смени местоживеенето си, работата, социалната среда, всичко да започне от начало на ново място.

Свидетелите потвърждават тежките негативни последици от уволнението, преживеният стрес, напрежение, несигурност, изолация, социални и финансови проблеми, довели до промяна в поведението и състоянието на ищеца.

Всички тези страдания са пряка и непосредствена последица от незаконното уволнение, което лишило ищеца не само от работа и доходи, но и от социална идентичност и професионално достойнство, изградено в рамките на службата в МВР.

Следователно, като доказани по основание, причинените на ищеца неимуществени вреди от незаконното му уволнение, подлежат на обезщетяване като размера на обезщетението следва да бъде определен по справедливост от съда. Съгласно трайно установената съдебна практика, понятието "справедливост" по смисъла на чл.52 от ЗЗД не е абстрактно, а е свързано с преценката на редица конкретни, обективно съществуващи при всеки отделен случай обстоятелства, които следва да се вземат предвид от съда при определяне на обезщетението за неимуществени вреди. С оглед тежестта и продължителността на тези вреди, техния интензитет и отражението им върху личния и социален живот на ищеца, съдът намира, че справедливото обезщетение по чл. 52 ЗЗД е 12 000 лв. В останалия размер над 12 000 лв. до 40 000 лв. като недоказан, искът за неимуществени вреди срещу МВР от незаконното уволнение следва да се отхвърли. Дължи се и лихва, така, както е поискана с исковата молба, от датата на предявяване на иска на 04.04.2025 г. до окончателното плащане.

Предвид изхода на спора, ответникът СДВР следва да бъде осъден да заплати на ищеца сума от 10 лева държавна такса, 866.87 лева разноски за експертизата и адвокатско възнаграждение, съобразно уважената част от иска в размер на 750 лева. Не е основателно възражението за

прекомерност на адвокатското възнаграждение, което е съответно на фактическата и правна сложност по делото и извършените процесуални действия.

На СДВР се дължи юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 130 лева, съобразно отхвърлената част от иска.

По компенсация, СДВР дължи на ищеца разноски в размер общо на 1496.87 лева.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на М. И. И., ЕГН [ЕГН] сумата от 12 000 лв. (дванадесет хиляди лева) обезщетение на основание чл.1 ал.1 от ЗОДОВ за причинените му неимуществени вреди от незаконсообразно наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и прекратяване на служебното правоотношение със Заповед №513з – 4961/14.06.2022 г. на директора на СДВР, ведно със законната лихва, считано от 04.04.2025г. до окончателното изплащане на сумата, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения срещу Столична дирекция на вътрешните работи иск за неимуществени вреди за разликата над 12 000лв. до 40 000лв. като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на М. И. И., ЕГН [ЕГН] направените по делото разноски в размер общо на 1496.87 лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14- дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: